

[Lars M. Olsen.]

Vi har jo en anden lille by her i landet, nemlig Faaborg, der også rummer en stor kunstners bedste værker, så denne placering i Frederikssund er ikke uden fortifælde. Men selvom jeg som før nævnt har den største respekt for og ikke kunne finde på at sige eet ondt ord om Frederikssund, navnlig ikke efter kommunens gestus, ville det dog, alt taget i betragtning, have været rigtigere og bedre også for kunstneren selv, om museet var blevet placeret her i København. Men som sagen nu ligger, er dette jo den sidste udvej, og den må man så efter omstændighederne erklære sig tilfreds med — når man ikke kan få den, man elsker, må man elske den, man kan få.

Og med disse ord vil jeg altså på mit partis vegne tilslutte mig det fremsatte lovforslag.

Lorentzen: Jeg skal ikke lade mig friste til at docere kunsthistorie for det høje ting, men så meget kan vi nok være enige om, at den gave, der foreligger, er fra en af nutidens største kunstnere, og at det derfor er naturligt, at staten og kommunerne yder deres medvirken til, at vi kan modtage denne store og smukke gave på en værdig måde. Med disse ord har jeg tilkendegivet, at mit parti vil gå ind for det foreliggende lovforslag, og selvom procenterne, hvis vi skal se det udfra et økonomisk synspunkt, er højere i Frederikssund end med hensyn til København, så bliver beløbet dog sikkert væsentligt mindre set på længere sigt. Det må imidlertid ikke være det afgørende. Det afgørende er, at Willumsens billeder og andre kunstgenstande bliver placeret i værdige omgivelser, således at det danske folk og andre, der ønsker at studere Willumsens kunst, ikke mindst de nordiske landes beboere, kan få adgang til at se disse kunstværker, med hensyn til hvilke jeg ligesom den foregående taler håber, at der må ske en forøget tilgang ved indkøb af Willumsen-værker, der er i privat eje.

Jeg deler ikke det synspunkt, at København under alle omstændigheder skulle være det rigtige sted for et sådant museum, det er i virkeligheden en hel misforståelse at tro det. Hvis man ser på museumsbesøget her i København, er det ikke særlig strålende.

Den foregående taler nævnte med rette Faaborg. Her ligger en perle af et museum, et museum, der besøges. Det er ikke blot en enkelt kunstners værker, der er samlet der, men en lang række af fynske kunstneres, foruden naturligvis den store billedhuggers. Og dette museum besøges som sagt, folk kommer der. Jeg er ikke sikker på, at Frederikssund er noget ilde sted; i vor tid, hvor folk kører i bil evig og altid og skal have et mål for kørslen, kunne jeg meget vel tænke mig, at der kom mange virkeligt interesserede besøgende til et Willumsen-museum i Frederikssund, folk, som ikke bare lige stak næsen ind og så forsvandt igen.

Med disse ord skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende lovforslag.

Hvidberg: Da rigsdagen i 1949 med vedtagelsen af loven af 12. april har skabt en hjemmel for oprettelsen af et Willumsen-museum her i København, men dette ikke har kunnet gennemføres, så forekommer det mig ganske oplagt, at folketinget nu er æresforpligtet til at skabe en hjemmel for oprettelsen af et ganske vist mindre Willumsen-museum i Frederikssund, men til gengæld et museum, som det er muligt at få oprettet. Man rykker så at sige fra det større til det mindre. Men jeg forstår også, at det er absolut nødvendigt i dette tilfælde at føre sagen igennem ved et nyt lovforslag; man kunne ikke bygge på det gamle lovforslag, sådan som det lød.

Med hensyn til selve sagen, oprettelsen af et Willumsen-museum, vil jeg gerne erklære, at jeg står på samme standpunkt, som jeg stod under forhandlingerne i dette høje ting den 29. marts 1949.

Det har været sagt her i dag, at Willumsen er en af de største kunstnere, vi har. Ja, Willumsen er en af pionererne i den udvikling, der fandt sted i den europæiske malerkunst i 90'erne, men man må vist desværre sige, at det i vid udstrækning er glemt herhjemme, hvor stor en kunstner han var. Jeg tror, at med denne glemsomhed hænger noget af den modstand sammen, der har været imod ham og hans museum; måske har der også været tvivl om, at det i det hele taget kunne lykkes at samle et tilstrækkeligt antal værdifulde værker